

ZÁHADNÝ TVOR

„Páni skřítkové,“ ujal se slova skřítek Bo, „já vám dnes budu vyprávět, co se mi přihodilo při poslední dovolené. Pocházím sice z pralesa, ale tentokrát jsem chtěl poznat nové prostředí, a tak jsem si vybral poušť v jižní Africe. Z opatrnosti jsem zůstal na jejím okraji a řeknu vám, to je ale podivný svět! Červenavé písečné duny, kamení, trocha zažloutlé trávy, suché trnité keře a sem tam smutný zaprášený strom bezmocně rozpřahuje své holé větve a marně prosí o trochu vláhy. I slabý závan vzduchu zvedá mračna prachu. Vedro jako v pekle. Zalezl jsem do první opuštěné nory a čekal na večer. Když slunce zapadalo, odvážil jsem se opatrně vystrčit hlavu a užasl jsem. Písečné duny se vlnily až k obzoru jako rozbouřené moře. V zapadajícím slunci zářily ohnivou červení a na úbočí jim jemně povlávala stříbřitá tráva. Nádherné! Rychle se setmělo. Vzduch se příjemně ochladil, a tak jsem se rozhodl jít na průzkum.

Náhle jsem si uvědomil slabý šramot. Kousek přede mnou se zčistajasna objevilo prapodivné zvíře. V bledém světle měsíce jsem spatřil nevysoké zavalité tělo na krátkých silných nohách. Podivná hlava byla zakončena dlouhým čenichem. Zvíře natáčelo hlavu ze strany na stranu

TO ŽE JSOU TI RABIÁTI?

Dat si trochu odpočinul a pak pokračoval: „Potuloval jsem se dál deštným pralesem a pozoroval život v něm. No, abych pravdu řekl, moc toho k pozorování nebylo. Zvířata, která v něm žijí, jsou velice plachá a ve dne se skrývají. Prales je natolik hustý, že ani sluneční paprsky jím nemohou proniknout. Ticho narušoval jen nepřetržitý bzukot hmyzu, občas se ozvalo troubení zoborožců, vřísknutí neviditelných opic. Zatřepetal se motýl, ve spadáném listí se mihl had. Kmen stromu pokrytý hlubokými škrábcanci svědčil o tom, že tu má svůj oblíbený úkryt levhart.

Až jednou po poledni jsem se dostal na prosluněnou mýtinu. A hledme! Můj starý známý, stříbrohřbetý Gráu, si tu odpočívá ve svém denním hnízdě, které připomíná veliký pekáč, vystlaný listím. Pohodlně se rozvalil, založil ruce za hlavu a civí do zelené klenby stromů. Jenom si tak lebedí. Věčná mlha se zvedla, slunce příjemně hřeje a potravy je dost. Stačí jen vztáhnout ruku a brát si z prostřeného stolu přírody podle chuti: bodláky, kopřivy, křehký divoký celer, sladké černé ostružiny, jemné kapradiny, bledě zelené výhonky bambusů... Těsně vedle vůdce tlupy má své hnízdo jeho první družka. Když se trochu potočila, zahlédl jsem

COŽE? LEKNÍNY V POUŠTI?

„Dnes je řada na mně,“ přihlásil se Bin. „Povím vám o leknínech, které rozkvetly v poušti.“ Mezi přítomnými skřítky se strhla vřava. „Cože? Lekníny v poušti? Co to je za nesmysl? Leknín je přece rostlina vodní! Daří se mu v jezerech, tůních a rybnících. Ale v poušti?“

„Tak dobře poslouchejte. Pozoroval jsem kamarádku, půvabnou bílou volavku Víru, jak se chystá na cestu. ‚Kam máš namířeno?‘ ‚Neřeknu. Víš co, poleť se mnou a uvidíme, jestli uhodneš, kam jsem tě donesla.‘ Bylo už šero, když jsme přistáli na kopečku se starým termitištěm a několika palmami. ‚Tak, můžeš začít pátrat,‘ řekla tajuplně Vira, zamávala křídly a zmizela. Podařilo se mi rychle najít opuštěnou noru k přenocování. A hledme! Nebyla tak docela opuštěná. Sídli v ní dva místní skřítki Afríci. Přivítali mě a představili se mi, ale ta jejich divná jména jsem hned zapomněl. ‚Jak se to tady jmenuje?‘ vyzvídal jsem. ‚My nevíme. Nás to tak moc nezajímá. Něco jako ucho... nebo ucha...?‘ prohlásil ten větší. ‚Ale néé! Spíš jako oko... nebo oka...?‘ odporoval menší. (Menší vůbec často odporoval, ale zajímavé je, že většinou měl pravdu. Hned jsem si ho také pojmenoval ‚Née‘.)

MALÍ PANKÁČI

„Tak dnes to bude o kočkách,“ prohlásil Nat. „Cože? O kočkách? To snad ne?“ divili se zklamaně skřítkové. „O pláčících kočkách! Jasně, ne? No přece o gepardech.“ „Copak oni pláčou?“ divil se trochu natvrdlý Dun. „Víš přece, jakou mají kresbu na obličejí. Ty jejich dvě černé esovitě linky na tvářích vycházejí od vnitřních koutků očí a vypadají jako stopy po stékajících slzách. Proto jim tak říkají,“ vysvětlil Nat. „Já je miluju. Ta jejich elegance, pružnost, rychlost... Jsou prý nejrychlejšími savci na planetě. Neznám ladnější pohyb, než je jejich běh.“

Toulal jsem se savanou bez určitého cíle. Byl jsem překvapen, jaký tu vládl klid. Matka žirafa důstojným krokem mířila za svými družkami a vedle ní neohrabaně poskakovalo její nohaté mládě. Koušek ode mě přeběhlo hejno perliček, které tajně sledoval prohnáný šakal. Sem tam jsem zahlédl pokojně se pasoucí býložravce... Divil jsem se. Cožpak tu nejsou žádné šelmy? Pravda, lví smečka včera ulovila zraněného pakoně, takže lvi jistě někde ve stínu pospávají.

Zastavil jsem se v blízkosti hustého křoví. Zaslechl jsem totiž slabé vřísknutí. Tiše tam podřimovalo tmavé